

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 36/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Jána Martikána, Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ústavu na výkon väzby Žilina., Okresnej prokuratúry v Žiline, Krajskej prokuratúry v Žiline, Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Jána Martikána o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2004 doručená sťažnosť Jána Martikána, Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Ústavu na výkon väzby Žilina (ďalej len „Ústav“), Okresnej prokuratúry v Žiline, Krajskej prokuratúry

v Žiline, Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta, že mu jemu adresovaná korešpondencia z Vojenskej obvodovej prokuratúry Banská Bystrica a vojenskej súčasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bola doručená otvorená, a vyslovuje názor, že „došlo k cenzúre tejto korešpondencie a teda k porušeniu zákona, porušeniu ústavy a dohovoru“. Tento názor sťažovateľ opiera predovšetkým o svoj výklad § 9 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 156/1993 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone väzby“).

Z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ vo veci „cenzúry“ jeho korešpondencie podal viacero podnetov a sťažností adresovaných Vojenskej obvodovej prokuratúre Banská Bystrica, Okresnej prokuratúre v Žiline, Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky a Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré boli v konečnom dôsledku vyhodnotené ako neopodstatnené.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti prijal tento nález:

„1. Právo sťažovateľa Jána Martikána bolo porušené, a to porušením čl. 16 ods. 1 Ústavy SR.

2. Právo sťažovateľa uvedené v čl. 19 ods. 2, 3 bolo porušené.

3. Právo sťažovateľa uvedené v čl. 22 ods. 1, 2 Ústavy SR bolo porušené.

4. Právo sťažovateľa uvedené v čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru bolo porušené – v bodoch 1 až 4 konaním odporcu.

5. Ústavný súd zakazuje odporcovi pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa.

6. Sťažovateľovi Jánovi Martikánovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie za ujmu na jeho právach, ktoré spôsobil odporca, ktorého určí Ústavný súd SR v sume 5 000 000 Sk, slovom päť miliónov korún slovenských, ktoré odporca je povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

7. Odporca je povinný uhradiť trovy konania na účet ustanoveného zástupcu určeného ústavným súdom do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

Spolu so sťažnosťou predložil sťažovateľ ústavnému súdu aj návrh na ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom s odôvodnením, že „*sa nachádzam vo väzbe, nevlastním žiaden majetok, nemám žiadny príjem... a podaním tejto žiadosti splňam procesné predpoklady pre navrhovaný úkon súdu.*“.

Ústavný súd po doručení sťažnosti vyzval sťažovateľa, aby v určenej lehote predložil kópie listov, ktoré mu boli doručené otvorené. Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu reagoval podaním doručeným ústavnému súdu 9. decembra 2004, ku ktorému priložil nasledovné dokumenty:

1. List Vojenskej obvodovej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Opv 127/04-29 zo 6. apríla 2004, ktorým bol upovedomený o výsledku preskúmania postupu policajného orgánu podľa § 167 Trestného poriadku.

2. List Vojenskej obvodovej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Opn 7049/04-11 z 13. apríla 2004, ktorým bol upovedomený o odovzdaní veci.

3. Uznesenie Vojenskej obvodovej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Opv 127/04-26 zo 6. apríla 2004 o zastavení trestného stíhania.

4. Oznámenie vojenskej súčasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. HPt 2110/04-7 zo 17. mája 2004 o postúpení podnetu.

Podaním doručeným ústavnému súdu 23. decembra 2002 doplnil sťažovateľ svoju reakciu na výzvu ústavného súdu predložením ďalšieho dokumentu, ktorý mu mal byť doručený ako otvorený, a to uznesenia povereného príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže č. k. ČVS:UVV-4/04 DVS/2004 z 8. júna 2004 o odmietnutí oznámenia o trestnom čine.

Sťažovateľ svoju sťažnosť ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 12. januára 2005 doplnil o päť listinných dôkazov súvisiacich s namietaným porušením jeho práv v súvislosti s korešpondenciou so svojím obhajcom, pričom vo svojom podaní opäť pomocou dátumov doručovania mu písomnosť dochádza k záveru o cenzurovaní mu korešpondencie a o porušení jeho základných („ústavných“) práv.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd nespochybňuje právo sťažovateľa namietat' porušenie ním označených základných práv upravených v čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a v čl. 8 ods. 1 Dohovoru v súvislosti s doručovaním mu korešpondencie do Ústavu príslušnými orgánmi verejnej moci.

„Cenzurovanie“ korešpondencie sťažovateľa zamestnancami Ústavu by bolo možné považovať za „iný zásah do sťažovateľom označených základných práv.“ Zisťovanie, kto „cenzuroval“ korešpondenciu sťažovateľa, však nepatrí prioritne do právomoci ústavného súdu. Zisťovanie potrebných skutkových okolností patrí orgánom verejnej moci

ustanoveným v zákone o výkone väzby a v zákone č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.

Predpokladom toho, aby sa ústavný súd vecou zaoberal, je požiadavka, aby vec bola skutkovo objasnená. Ústavný súd nie je „skutkový súd“, a preto je potrebné, aby sťažovateľ označil skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že tak Ústav, ako aj označené orgány verejnej moci sú porušovateľmi jeho základných práv. Súčasne by malo byť z týchto skutočností zrejmé, že nie je daná právomoc iného orgánu verejnej moci, ktorý by bol oprávnený vo veci konať a rozhodnúť.

Sťažovateľ ústavnému súdu takéto zistenia nepredložil, t. j. nepreukázal príčinnú súvislosť medzi postupom Ústavu a ním označených orgánov a namietaným porušením označených základných práv sťažovateľa. Preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2005